

Livet er en proces

Frank Milo Tromborg, tidligere keramiker i Horsens, har slået de helt store sving på livets vej

Af Birte Holm Pedersen

Tror du på livet før døden?

..øh...jaa...?

Det er til tider provokerende spørgsmål, der stilles på Treldenæsvej 179 i Trelde nord for Fredericia.

S pørgsmålet stilles uden blincken, med et smil i øjnene. Der forventes et svar.

- Selvfølgelig, kunne man svare. Men noget ved manden bag bordet fortæller, at man vil komme til at forklare, hvad dette - selvfølgelig betyder.

Her på stedet er samtale om holdninger og tankemønstre nemlig et af midlerne, når der kommer mennesker, som er på kollisionskurs med livet.

Og spørgeren, Horsens-drengen, Frank Milo Tromborg, må nødvendigvis tro på det. Han mangler kun tre for at gøre katten kunsten efter. Den succesfulde kunsthåndværker har nemlig i sit 57-årige liv levet seks - helt forskellige liv, som dekoratør, militærmand, blomsterhandler, keramiker, munk og nu som alternativ behandler og kursusleder for folk, der har brug for hjælp og måske et velment spark bagi for at komme videre i livet. Men det var måske ikke helt den måde spørgsmålet var ment på?

Den røde tråd

Trods de meget forskellige erhverv, kan Frank Tromborg selv se

en rød tråd gennem sit liv. Og den hedder at lære fra sig - at dele ud af det, som han selv har lært, og dermed at forme.

- Som ung var jeg spejderfører, og derigennem med til at forme andre unge mennesker. Senere blev det blomster og ler, undervisning på militærskole og aftenskoler, og nu hedder det healing og personlig udvikling. Drivkraften - den har hele tiden været lysten.

Frank Tromborg er et blomsterbarn og opvokset blandt frugt og grønt i forældrenes blomsterforretning. Den er i dag på andre hænder, men bærer stadig familienavnet. Gartner, skulle sønnen dog ikke være. Han kom i lære som ekspedient og dekoratør i Engelsk Beklædningsmagasin, der dengang lå på Søndergade.

Derefter fulgte soldatertiden og senere uddannelse til sergent og oversergent.

- Jeg fik en god løn og trivedes med det, bl. a. fordi jeg hurtig blev underviser på militærskolen i Oksbøl, siger Frank Tromborg, som i mellemtiden var blevet gift. Men da jeg blev tilbudt job og samme løn hos min tidligere chef, sagde jeg ja, også fordi min kone efterhånden syntes, jeg kommanderede lige så meget derhjemme som på kasernen, tilføjer han med et lunt glimt i øjet.

Senere blev det AH, byens største damekonfektions- og boligtekstilforretning, der fik ny dekoratør og indretningskonsulent på gardinorådet. Tiden var først i 60'erne og starten på enfamiliehusenes stor boom. Så der var nok at se til.

- Og opgangstiden gjorde, at det dengang var lettere at turde. Hvis man kunne noget, var der altid nogen der ville have en, siger Frank Tromborg.

Bandemedlem

Efter at have arbejdet med serigrafi og silketryk en kortere perio

Smuk brugskunst fra Frank Tromborgs tid som keramiker i Horsens.

de, nødvendiggjorde faderens sygdom, at dekoratørsønnen kom hjem og gav sine kreative evner blomsterform. Det blev Frank Tromborgs hverdag de følgende 4-5 år, men var i fritiden medlem af en bande, Skærveknuserbanden.

Det var en gruppe mennesker, der havde mødt hinanden på et keramikkursus, og gennem tre år mødtes de og arbejdede med dette facinerende materiale, ler.

Et kursusforløb fra 1969 til 1973 på Dansk Husflids Højskole i Kerteminde med Finn Lynggaard som lærer beseglede endelig Frank Tromborgs keramikkæbne.

Grunden til et stort keramikværksted var allerede lagt i kælderen derhjemme i den lækre villa på Vejlevej 59. Blomstertiden var forbi, nu var det ler, der skulle gro. Og det gjorde det. Efterhånden var der ikke flere udvidelsesmuligheder på

den private adresse, så i 1975 byggede Frank Tromborg et 500 kvm stort topmoderne værksted, der blev arbejdsplads for 10 ansatte og med en produktion af kunsthåndværk, der dels blev eksporteret til Tyskland og Schweiz dels afsat gennem landets førende forretninger. En række udstillinger blev det også til, og flere bestilte udsmykningsarbejder hos keramikeren i Horsens. Men samtidig blev det starten til slutningen på keramikken. Ægteparret Tromborg var begyndt at stille spørgsmålet: - Hvad er meningen med livet?

Krop, sind og ånd

- Vi var begyndt at gå til yoga, at meditere og deltage i foredrag om krop-sind-ånd. Vi spiste biodynamisk og blev bevidste om også at få den livskvalitet, som vi hele tiden

havde haft med i arbejdet, ind i vores øvrige liv. Men ved ikke længere at arbejde hjemme, havde jeg mistet nærheden, selv om børnene også havde deres gang - og de store deres arbejde, i værkstedet, siger Frank Tromborg.

Der blev trappet ned. Værkstedsbygningen lejede han ud, og produktionen blev flyttet hjem på Vejlevej.

I 1982 flyttede familien og keramikværkstedet til Aalstrup skole, som ejes af N. U. Yoga Ashrama, et klostersamfund, der bygger på Den universielle religion. Det betød et farvel til den almindelige levemåde.

Her boede kvinder og mænd hver for sig, og selv om Frank Tromborg var medejer af forretningen, Dansk Form, på strøget i Vejle og formand for Stokværket, kunsternes hus i Horsens, var hans berøring med den ydre verden lille.

- Springet tog vi, fordi vi havde et ønske om at leve i et miljø, hvor alle var bevidste om, at livet ikke består af tilfældigheder, at årsag og virkning er to sider af samme sag - at vi selv skaber vores fremtid, fortæller Frank Tromborg, der levede i klostret i fem år. Så meldte udadvendt-heden sig igen.

Det pulserende liv

- Jeg fik lyst til igen at prøve at omsætte og formidle alt det, som jeg havde tilegnet mig op gennem livet. Jeg tog på »kend dig selv-kurser«, hvor problemerne blev anskuet fra den mere psykologiske side, jeg havde jo mest beskæftiget mig med ånd og var noget benøvet over folks åbenhed. Men det gav mig gode værktøjer. Senere deltog jeg i et fem dages krystalkursus med Marcel Vogel, tidligere forskningschef ved IBM i USA, hvor jeg lærte, hvordan man healer med krystaller. Det var en utrolig oplevelse at møde et menneske, der rummede al videnskabelig indsigt og forståelse og bare det

integreret med kærlighed og ånd, siger Frank Tromborg.

Og dette satte skub i en ny udvikling på flere planer. Klostret blev en beboer mindre. Den tidligere keramiker ville være alternativ behandler.

Ægteparret Tromborg var på dette tidspunkt også blevet lovformelig skilt, så da Frank Tromborg i »krystalkuglen« møder Karen Margrethe, der arbejder med lydterapi primært rettet mod børn med indlæringsvanskeligheder, så... Og sådan blev det.

Al den livs- og behandlererfaring er i dag samlet hos de to i klinikken på Treldenæsvej 179. Foruden arbejdet derhjemme underviser Frank Tromborg også i jobsøgning og -vejledning samt i personlig udvikling, ligesom han er koblet på »Vejle Amt et Hjerte Amt«.

Accept

Er målet nu nået?

- Nej, livet er jo en proces, der går mod et mål, men det er vejen, der er livet, siger healeren, og skænker en kop kaffe.

Den biodynamiske tid er forbi. Det er de store festers også. Men den viden - afprøvet på egen krop, som han har med sig fra sin sekssporede motorvej - gør ham i stand til lige godt at forstå den stressede forretningsmand som det menneske, der føler sig begrænset og inde spærret i sit liv.

På spørgsmålet om, hvilken livsfilosofi et sådan liv har skabt, siger Frank Tromborg: Den kunne i et ord hedde accept. Det er noget helt essentielt for mig - det at acceptere sig selv og andre som gode nok.

Hvis vi ser helheden som en mangesidet brillant, så er ingen jo i stand til at opfatte helheden. Vi ser hver især en del. Hvis vi forstår det, vil megen unødig parlamenteren falde væk, og vi vil kunne acceptere hinandens syn, være mere lyttende og ikke dømmende.